

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑ -ψ-

- Κι ως πίσω στο θρονί του εκάθισε, που λίγο πριν καθόταν
165 αντικριστά με τη γυναίκα του, κινούσε λόγια κι είπε:
«Καημένη, απ' όλες όσες βρίσκονται γυναίκες μόνο εσένα
οι αθάνατοι του Ολύμπου αμάλαγη καρδιά στα στήθη έβαλαν!
Δε βρίσκεται άλλη τόσο αλύγιστη γυναίκα, να τραβιέται
μακριά απ' τον άντρα της, που ως έσυρε στα ξένα μύρια πάθη,
- 170 στα είκοσι χρόνια ξαναγύρισε στη γη την πατρική του.
Μον' έλα, καλομάνα, στρώσε μου την κλίνη, να πλαγιάσω
μονάχος καν, τι τούτη σιδερή καρδιά στα στήθη κρύβει.»
Κι η Πηνελόπη τότε η φρόνιμη του απηλογήθη κι είπε:
«Καημένε, δε μεγαλοπιάνουμαι κι ουδέ απηφώ κανένα
- 175 κι ουδέ ξαφνίζουμαι' τη θύμηση κρατώ πως ήσουν τότε,
σαν έφευγες με το μακρόκουπο καράβι απ' την Ιθάκη.
Μον' έλα, Ευρύκλεια, το κλινάρι του γοργά να στρώσεις όξω
απ' την καλόχτιστή μας κάμαρα, που 'χε μονάχος χτίσει'
όξω τη στέρια κλίνη σύρτε του, και βάλτε και στρωσίδια,
- 180 φλοκάτες και προβιές και λιόφωτα να σκεπαστεί σεντόνια.»
Αυτά είπε εκείνη δοκιμάζοντας τον άντρα της, μα τούτος
συχύστη κι είπε στη γυναίκα του τη γνωστικιά αναμμένος:
«Γυναίκα, αλήθεια, αυτός ο λόγος σου μες στην καρδιά με αγγίζει!
Ποιος το κλινάρι μετασάλεψε; Καλός τεχνίτης να 'ταν,
- 185 και πάλε θα του 'ρχόταν δύσκολο! Μόνο θεός μπορούσε,
αν ήθελε, να 'ρθεί κι ανέκοπα να το μετασαλέψει.
Μα απ' τους θνητούς που ζουν δε γίνεται τη θέση να του αλλάξει
κανείς, κι ας είναι απά στα νιάτα του' το τορνευτό κλινάρι
τρανό σημάδι κρύβει' τα 'φτιαξαν τα χέρια τα δικά μου.
- 190 Φύτρωνε δέντρο, ελιά στενόφυλλη, μες στον αυλόγυρο μας,
ξεπεταμένο κι ολοφούντωτο, χοντρό σα μια κολόνα.
Και πήρα κι έχτισα τρογύρα του την κάμαρα με πέτρες
πυκνές ως πάνω, και τη σκέπασα καλά καλά με στέγη'
κι αφού της πέρασα πορτόφυλλα καλαρμωσμένα, στεριά,
- 195 έκοψα απάνω της στενόφυλλης ελιάς κλαδιά και φούντα,
και τον κορμό απ' τη ρίζα κλάδεψα, προσεχτικά, πιδέξια
με το σκεπάρνι πελεκώντας τον, με στάφνη ισιώνοντας τον,
κλινόποδο να γένει, κι άνοιξα με το τρυπάνι τρύπες.
Κει πάνω το κλινάρι εστήριξα, καλά πλανίζοντας το,
- 200 και με το μάλαμα το πλούμισα, το φίλντισι, το ασήμι!
τέλος λουριά από βόδι ετάνυσα, που απ' την πορφύρα άστραφταν.
Το μυστικό σου το φανέρωσα σημάδι, μα δεν ξέρω
αν το κλινάρι ακόμα στέκεται, γυναίκα, για κανέναν
το λιόδεντρο απ' τη ρίζα του 'κοψε και του άλλαξε τη θέση.»
- 205 Αυτά είπε, κι εκείνης τα γόνατα λύθηκαν κι η καρδιά της,

τ' ἀλάθευτα σημάδια ὡς γνώρισε στα λόγια του Ὀδυσσέα!
καὶ χύθη ὀμπρός θρηνώντας, ἔριξε τὰ δυο τῆς χέρια γύρω
στὺν ἀντρός τῆς τὸ λαιμό, τοῦ φίλησε τὴν κεφαλὴ καὶ τοῦ 'πε:
«Μη μου κακιώνεις! Σέ ὅλα τὸ 'δειξες τὸ πιο ξύπνο πὼς ἔχεις

- 210 μυαλό, Ὀδυσσέα! Μα ἀλήθεια βάσανα πολλὰ οἱ θεοὶ μας δώκαν,
ποὺ ζούλεψαν καὶ δε μας ἀφήκαν τὴ νιότη νὰ χαρούμε
ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου καὶ νὰ γεράσουμε μαζί συντροφεμένοι.
Ὅμως ἀλήθεια μὴν οργίζεσαι καὶ μὴ χολίας μαζί μου,
ποὺ μόλις σ' εἶδα, τὴν ἀγάπη μου δε σου 'δειξα σαν τώρα'
- 215 ποτέ ἡ καρδιά μαθὲς στα στήθη μου δὲν ἔπαψε νὰ τρέμει,
μὴν ἔρθει κάποιος με τὰ λόγια τοῦ θνητός καὶ με πλανέσει!
τι ἄνομα κέρδη νὰ σοφίζονται πολλοὺς θὰ βρεῖς στὸν κόσμον.
Κι ἡ Ἐλένη ἡ ἀργίτισσα δε θὰ 'σμιγε, τοῦ γιου τοῦ Κρόνου ἡ κόρη,
μ' ἓναν ἀλλόξενο, στὴν κλίνη τοῦ γιὰ νὰ χαρεῖ τὸν πόθο,
- 220 ἀν κάτεχε πὼς πίσω σπῖτι τῆς μίαν ἡμέραν θὰ τὴ φέρναν
οἱ γιοὶ τῶν Ἀχαιῶν οἱ ἀντρόκαρδοὶ στὴν πατρικὴ τῆς χώρα.
Ὅμως θεὰ σ' αὐτὲς τὶς ἀπρεπεὶς δουλειῆς τὴν εἶχε σπρώξει!
πιο πρὶν μαθὲς δὲν τῆς δυνάστευε τὰ φρένα τούτῃ ἡ τύφλα
ἡ ξορκισμένη, οπούθε κίνησαν καὶ τὰ δικά μας πάθη.
- 225 Μα τώρα ποὺ ἔτσι κατακάθαρα μου τὰ 'πες τὰ σημάδια
τῆς κλίνης μας, ποὺ δὲν τὰ κάτεχε κανεὶς στὸν κόσμον ἄλλος
ξὸν ἀπὸ μας τοὺς δυο, τὸ ἀντρόγενο, καὶ μίαν μονάχα βᾶγια,
τὴν Ἀχτορίδα, ποὺ ἀπ' τὸν κύρη μου, γιὰ δῶ ὡς κινούσα, πήρα,
καὶ ποὺ στὴς στεριάς μας τῆς κάμαρας παράστεκε τὴν πόρτα,
- 230 τώρα με πείθεις, ὅσο ἀλύγιστη καρδιά κι ἀν κρύβω ἐντός μου!»